

Hundens flette Egenstaber, men ikke have dens gode Egenstaber for Die. Man betragter i det Hele Hunden som et generende Dyr, som en Luxus, der bør beskaffes. Sa med Hensyn til Stattepørgsmaalet skal jeg kun udtale, at naar vi skulle lægge Skat paa Luxusgjenstande, troer jeg, at man vil kunne træffe andre og bedre Gjenstande derfor end Hunden. Jeg skal ikke udtale mig om, hvilke Gjenstande der i saa Henseende kunne fortjene at komme i Betragtning, men blot minde om, at det ikke er saa mange Aar siden — ældre Medlemmer i Salen ville vist kunne erindre det — at der hvert Aar i Folkethinget hørtes Udtalelser fra et Medlem om, at man burde beskaffe Luxusgjenstande, og han tænkte særlig paa Fortepianoer. Der er maaste Ting, der kunne trænge endnu haardere dertil end denne enkelte Gjenstand, men derpaa skal jeg ikke komme ind. Jeg tror overhovedet ikke, at det er rigtigt saaledes at lægge Skat paa enkelte Luxusgjenstande og heller ikke paa Hunden som saadan. Der bestaar jo imidlertid allerede en Skat paa Hunde baade i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne, og jeg skal heller ikke være imod at gaa videre og følge Udvalget med Hensyn til de stillede Vædringsforslag hvad Kjøbenhavn og Kjøbstæderne angaar, saa meget mindre som jeg betragter den ærede Ordfører (Kasser) som en god Repræsentant for, hvad Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse og maaste Kjøbenhavn i det Hele ønsker, hvad Kjøbstæderne angaar, har man jo i Lovforslagets Motiver en Udtalelse om, at der ogsaa i dem næres Ønske om en Forhøielse af Hundeskatten. Jeg erkjender ogsaa, at det stillede Vædringsforslag med den stigende Skala, som paa en Maade ligger deri, idet Skatten bliver høiest i Kjøbenhavn, og derpaa daler for Kjøbstæderne og endnu mere for Landet, at denne trinvis Følge er — hvis jeg iøvrigt kunde gaa ind paa en Skat for Landets Vedkommende, hvad jeg siden skal udtale mig om — en Forbedring. Jeg skal derfor ikke sige Noget herimod. Jeg skal aldeles ikke, ligesaa lidt som den sidste ærede Taler, have Noget imod, at man søger at befri sig for det Hundehold, som i Virkeligheden er overflødig, og jeg skal ikke en Gang gjøre nogen Indvending mod de skjærpente Bestemmelser til § 4, skjønt jeg unægtelig tror, at § 4, allerede som den er affattet, vil være et stærkt Choc mod Hundene. Jeg skal finde det ganske rigtigt, at der sættes Straffebestemmelser for Folk, hvis Hunde bide, sønderrive Klæder eller paa anden Maade forarsage Glæde, men naar der tilføies, at Hundene maa ikke

gøe og forfølge, saa tilstaar jeg, at det er at gaa noget vidt, skjønt jeg heller ikke skal stemme mod Paragrafen af den Grund, eller stille Vædringsforslag dertil. Men jeg skal ikke negte, at naar det bestemmes, at Hundene maa ikke gøende forfølge Nogen, saa komme vi til at undvære de allerfleste Hunde. Der er jo forøvrigt et gammelt Ord, der siger, at den Hund, der gøer, bider ikke, og det turde vel være Regelen, at de Hunde, der tage værst paa Wei, ere ikke de værste til at bide. Jeg skalde ikke have gjort Indvending mod Lovforslaget, som det er forelagt af den ærede Minister, da jeg erkjender, at man i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne ønsker en saadan Lov, og jeg tror, som sagt, at det indeholder et stærkt Choc imod Hundene, hvilket endnu mere vil blive Tilfældet, naar den skjærpente Vædring under Nr. 7 til § 4 tilføies. Men naar jeg har begjæret Ordet, er det for at udtale mig temmelig stærkt imod Vædringsforslaget under Nr. 6. Jeg kan ikke se bedre end at det er et Forslag, som ikke bør vedtages. Jeg ser jo meget godt, at man har indsvøbt dette Forslag i ghident Papir, om jeg saa maa sige, i det det overlades Sogneraadet at bestemme, om Skatten skal paalægges i en Landkommune, og dernæst at den saaledes paalagte Skat skal gaa ind i „de Fattiges Kasse“. Jeg blev meget overrasket ved at se det sidste Forslag efter den Dmtale, „de Fattiges Kasse“ forleden fik her i Thinget fra flere Repræsentanters Side. Det forekom mig, at denne Dmtale var alt Andet end just velvillig overfor „de Fattiges Kasse“. En var utilfreds med, at der kom kirkelige Midler i den, at de forskjellige Midler skulde blandes, en Anden fandt, at Bestyrelsen var mindre god, at den var partisk osv., kort sagt, Alt, hvad der fremkom, syntes mig ikke at tale for at man i dette Thing har nogen særlig Omhu for „de Fattiges Kasse“. Midlerne ville jo unægtelig nu blive meget mere blandede, naar de skulle gaa fra det Kirkelige helt ned til Hundene, men det skulde ikke for mit Vedkommende gjøre Forslaget mindre antageligt. Jeg vil endog sige, at det for mig bliver mere antageligt, naar Beløbet skal gaa til „de Fattiges Kasse“, men det bliver dog ikke tilstrækkelig antageligt for mig, hverken derved at Sogneraadet faar Frihed til at bestemme, om Afgiften skal paalægges eller derved, at Afgiften gaar ind i „de Fattiges Kasse“. — Jeg skal ikke negte, at jeg betragter Hunden paa Landet som et Husdyr. Jeg skal ikke nærmere udvikle, hvilken Nytte Hundene gjør, det kjende de Herrer ligesaa godt som jeg. Den er jo